

Sygn. akt II AKa 483/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Katarzyna Wróblewska (spr)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Anna Nowakowska

Sądu Okręgowego Piotr Bojarczuk (del)

Protokolant: Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2023 r.

sprawy:

S. L. urodzonego (...) w K. syna Z. i J. z domu P., oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2021 roku, sygn. akt VIII K 173/18

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- 1) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku,*
- 2) eliminuje ustalenia dotyczące narażenia T. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a z kwalifikacji prawnej art. 160 § 1 kk i art. 11 § 2 kk oraz przyjmuje, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 157 § 2 kk i za to go skazuje i wymierza mu karę grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych,*
- 3) na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 maja 2018r. godzina 19:15 do dnia 17 lipca 2018r. godzina 19:15 przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.*

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz zwalnia go od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 483/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2021r. sygn. akt VIII K 173/18

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
			Nie dotyczy	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		Nie dotyczy		

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
		Nie dotyczy

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
		Nie dotyczy

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:</p> <p>- mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę przepisów postępowania, tj: art. 7 kpk, poprzez:</p> <p>a) dowolną ocenę zeznań T. K. wyrażającą się w uznaniu ich za wiarygodne w zakresie w jakim dotyczyły „zadawania przez oskarżonego ciosów i cięć maczetą, w wyniku czego pokrzywdzony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

odniósł obrażenia ciała oraz przyjął ciosy w głowę chronioną kaskiem rowerowym” podczas gdy ustalenia biegłych z zakresu mechanoskopii oraz chirurgii zawarte w wydanych przez nich opiniach stoją w sprzeczności z zeznaniami tego świadka,

b) dowolną ocenę zeznań A. K. w zakresie w jakim opisuje zachowania oskarżonego, podczas gdy zeznania w tym zakresie nie korespondują z opiniami biegłych z zakresu mechanoskopii i chirurgii,

c) pominięcie dowodu z wykazu połączeń telefonu oskarżonego z numerem alarmowym 112 zawierający dane geolokacyjne telefonu, podczas gdy wykaz ów przeczy zeznaniom T. K. jakoby oskarżony oddalił się z miejsca zdarzenia, potwierdza wyjaśnienia oskarżonego, że to on powiadomił o zdarzeniu właściwe służby a następnie oczekiwał na miejscu zdarzenia na ich przybycie przez godzinę,

d) pominięcie dowodu z karty z Izby Przyjęć SP ZOZ w P., w której rany u pokrzywdzonego zostały określone jako powierzchowne, a który to dowód przeczy zeznaniom pokrzywdzonego, jakoby oskarżony zadając ciosy z nad głowy siekał pokrzywdzonego maczetą po wszystkim, jakby wycinał krzaki.

2. Art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolne ustalenie przez sąd w oparciu o zeznania T. K. oraz opinię biegłego z zakresu mechanoskopii, że oskarżony drewnianym trzonkiem maczety uderzył T. K. w głowę zaopatrzoną w kask rowerowy, podczas gdy brak jest dowodów na tę okoliczność, a ponadto:

a) T. K. opisuje przebieg zdarzenia w sposób odmienny wskazując, że oskarżony „siekał” go po wszystkim „ tak jakby wycinał krzaki przed sobą”,

b) opinia biegłego z zakresu mechanoskopii – co podkreśla sam biegły – nie jest kategoryczna w zakresie uszkodzeń kasku, a tylna część trzonka, mogła spowodować tego rodzaju wgniecenie, przy czym biegły dodaje, tak jak wspomniałem w opinii nie odwzorowały się jakieś nierówności, wysklepienia, które stanowiły zespół cech przydatnych do identyfikacji.

Obronca oskarżonego postawił także zarzut:

II. Błędu w ustaleniach faktycznych wyrażający się w nieustaleniu przez sąd szczegółowego przebiegu zdarzenia, oraz zachowania poszczególnych jego uczestników, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia, że oskarżony zaatakował T. K. maczetą zadając mu trzonkiem maczety ciosy w głowę zaopatrzoną w kask rowerowy, zaś częścią ostrą maczety rany cięte.

W uzasadnieniu obrońca odniósł się do, jego zdaniem, błędnej kwalifikacji prawnej z art. 160 § 1 kk, wskazując, że zgodnie z treścią tego przepisu niebezpieczeństwo utraty życia lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu musi być realne. Przedmiotowy zarzut ma charakter obrazy prawa materialnego, gdyż skarżący de facto wskazuje na brak znamion.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

W ocenie sądu odwoławczego, przyjąć należy, iż część zarzutów skarżącego w zakresie zwłaszcza kwalifikacji zachowania oskarżonego z art. 160 § 1 kk jest zasadna.

Sąd II instancji odniesie się zatem do poszczególnych zarzutów wskazując, dlaczego część ich uwzględnił, a część uznał za bezpodstawne.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu naruszenia art. 7 kpk, przy ocenie zeznań T. K.. Skarżący dopatruje się naruszenia art. 7 kpk w zakresie zeznań tego świadka, które mają stać w opozycji do opinii biegłych z zakresu mechanoskopii, czy chirurgii. Trudno z takim stwierdzeniem się zgodzić, albowiem zeznania świadka stanowią inny rodzajowo dowód, jak przywołane przez skarżącego opinie i nie stoją do nich w opozycji, a opinie właśnie uzupełniają te zeznania. Niewątpliwie świadek przedstawił zdarzenie niezwykle emocjonalnie, czego skutkiem być może była przyjęta przez oskarżyciela publicznego pierwotna kwalifikacja zajścia. Jednak nadmierna koloryzacja, dynamika wypowiedzi świadka w przedstawieniu przebiegu zdarzenia, nie stoi na przeszkodzie dokonaniu ustaleń przez sąd meriti na podstawie części zeznań, czy na ich fragmentach, tak jak w przedmiotowej sprawie, o ile zostanie zachowana zasada wynikająca z treści art. 7 kpk. Zgodzić należy się ze skarżącym, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie jest nadmiernie szczegółowe, jednak pozwala, w ocenie sądu odwoławczego, na odtworzenie przyjętego stanu faktycznego, a nie jest konieczne

dla oceny zajścia, tak szczegółowe przedstawienie każdego fragmentu, dość dynamicznego zajścia, czego domaga się skarżący.

Obrońca oskarżonego, zwłaszcza w uzasadnieniu apelacji, przytacza fragmenty zeznań pokrzywdzonego, kładąc szczególny nacisk na używanie przez pokrzywdzonego słów „siekając”. Tym niemniej odczucia pokrzywdzonego, co do charakteru zajścia, zostały prawidłowo ocenione przez sąd meriti, który przecież nie przyjął, aby oskarżony usiłował dokonać zabójstwa pokrzywdzonego.

Niewątpliwie obrońca oskarżonego szczegółowo w uzasadnieniu apelacji cytuje zeznania pokrzywdzonego z 22 kwietnia 2021r., jak i wyjaśnienia oskarżonego, zasadnie konkludując, że nie da się nie zauważyć różnic w tych depozycjach. Sąd I instancji jednak wbrew twierdzeniom skarżącego, zauważył różnice w zeznaniach pokrzywdzonego, jak i wyjaśnieniach oskarżonego i prawidłowo je ocenił. Sąd meriti nie ograniczył się wyłącznie do samego skutku zajścia, ale starał się wyłowić elementy pozwalające na rekonstrukcję zdarzenia. Trudno jednak przyjąć tezy wskazane w apelacji, a wskazujące na działanie pokrzywdzonego, który wedle relacji oskarżonego, miałby rzucić się z rękoma na oskarżonego, wyłącznie osłaniającego się maczetą. Sam fakt wysiadania z pojazdu z maczetą w ręku jest już zaskakującym zdarzeniem, albowiem doświadczenie życiowe raczej wskazywałoby na chęć odjechania z miejsca zdarzenia, a nie wyjście z pojazdu uzbrojonego w tak niebezpieczne narzędzie jak maczeta. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie tylko

nie korespondują z materiałem dowodowym w sprawie, ale są po prostu nielogiczne. Z treści wyroku, ani uzasadnienia nie wynika, aby sąd przyjął, że oskarżony siekał pokrzywdzonego maczetą – albowiem niewątpliwie wówczas kwalifikacja wskazana przez oskarżyciela publicznego mogłaby się okazać zasadna.

W tym miejscu jedynie należy przypomnieć skarżącemu, że sąd zarówno wyjaśnieniom oskarżonego, jak i zeznaniom pokrzywdzonego częściowo nie dał wiary. Skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest bowiem wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania, oraz doświadczenia życiowego, przy ocenie zebranego materiału dowodowego. W sprawie poza przedstawieniem różnic w wyjaśnieniach oskarżonego i pokrzywdzonego, obrońca nie wykazał jakie błędy logicznego rozumowania popełnił sąd I instancji. Ponadto, w ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności -

pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący uzasadni, tak jak w przedmiotowej sprawie.

Ponadto, nie można zgodzić się z zarzutem, iż zeznania pokrzywdzonego nie korespondują z opiniami biegłych. Nie jest zasadny w tym zakresie zarzut naruszenia art. 410 kpk. Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zresztą zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego, ale tak nie jest w sprawie.

Z treści opinii biegłego z zakresu mechanoskopii nie wynikają ponadto tezy przedstawione w apelacji, a mające stać w opozycji do zeznań pokrzywdzonego. Z treści opinii biegłego z zakresu mechanoskopii wynika przecież, że uszkodzenia na kasku mogły powstać w wyniku uderzenia trzonkiem drewnianym maczety w trakcie szarpaniny, a ponadto mało prawdopodobne jest żeby powstały przypadkowo. Wskazywane przez obrońcę tezy, stanowią wyłącznie jedno zdanie, z ustnej obszernej opinii biegłego (k. 359v). Biegły potwierdził jedynie, że uszkodzenia kasku wykluczają powstanie ich na skutek uderzenia częścią ostrą, sieczną maczety, jednak przyjął, że najbardziej prawdopodobne jest uderzenie trzonkiem maczety. Sąd prawidłowo ustalił zatem, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego trzonkiem maczety w kask, co koresponduje z zeznaniami pokrzywdzonego.

Nie można zgodzić się z tezą apelującego, aby

zeznania pokrzywdzonego nie korespondowały z opinią biegłego z zakresu chirurgii. Powtórzyć ponownie należy, iż sąd nie przyjął, aby oskarżony siekał, czy rąbał pokrzywdzonego maczetą, albowiem niewątpliwie skutki byłyby znacznie wyższe. Sąd I instancji przyjął wyłącznie, że oskarżony użył maczety w mechanizmie tnącym w okolicach ramion i przedramion pokrzywdzonego. Nie jest jednak jasne, czy skarżący w tym zakresie dyskwalifikuje opinię biegłego i przyjętą kwalifikację prawną z art. 157 § 2 kk. Sąd meriti w świetle właśnie opinii biegłego, prawidłowo ustalił, że oskarżony używał maczety w mechanizmie tnącym w okolicach ramion i przedramion pokrzywdzonego, aczkolwiek skutki były niewielkie i spowodowały rozstrój zdrowia nie przekraczający 7 dni.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie jest zasadny zarzut dotyczący oceny zeznań A. K.. Sąd meriti, co należy przypomnieć, uznał za wiarygodne jedynie częściowo zeznania świadka, podkreślając, że nie widziała początkowej części zajścia, a ponadto, jej zeznania wynikały z dynamiki zdarzenia i emocji uczestników zajścia. Zeznania tego świadka nie stały się ponadto podstawową kanwą ustaleń sądu.

W zakresie zarzutu dotyczącego pominięcia dowodu z wykazu połączeń telefonu oskarżonego, nie jest jasne w świetle przyjętej kwalifikacji prawnej zdarzenia, co w zasadzie kwestionuje skarżący. Z akt sprawy przecież nie wynika, aby oskarżony pozostał na miejscu zdarzenia oczekując na przyjazd służb. Dane zawarte w aktach sprawy wskazują, że oskarżonego

zatrzymano w dniu 3 maja 2018r. o godzinie 19.15, na wysokości posesji nr (...) w N. (k.2). Zresztą z samych wyjaśnień oskarżonego wynika, że odjechał z miejsca zdarzenia (k. 68). Okoliczność, że oskarżony zadzwonił na numer 112, nie pozostaje do opozycji do ustalenia, że odjechał z miejsca zdarzenia, aczkolwiek w tym zakresie przecież nie były postawione żadne zarzuty. Analiza połączenia z telefonu, zatrzymania oskarżonego nie wskazuje, aby oskarżony przez ponad godzinę oczekiwał na przyjazd wezwanych służb.

Sąd meriti nie dopuścił się w rezultacie błędu w ustaleniach faktycznych, prawidłowo ustalając, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego trzonkiem maczety w kask, jak też częścią ostrą zadał mu rany cięte, jednak powodując rozstrój zdrowia nie przekraczający 7 dni.

Niemniej jednak w realiach rozpoznawanej sprawy, sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że zachowanie oskarżonego polegające na uderzeniu pokrzywdzonego trzonkiem w kask, z uwagi na brak narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie wyczerpało znamion z art. 160 § 1 kk. Art. 160 kk nie stanowi generalnego typu penalizującego sprowadzenie jakiegokolwiek niebezpieczeństwa dla innych osób. Do przyjęcia odpowiedzialności konieczne jest zaistnienie skutku w postaci obiektywnie istniejącego potencjału niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Narażenie na to niebezpieczeństwo ma mieć charakter konkretny, ustawodawca wymaga, aby było to niebezpieczeństwo bezpośrednie.

Tymczasem z treści opinii biegłego nie wynika, aby na skutek uderzenia pokrzywdzonego w kask, powstało bezpośrednio niebezpieczeństwo wskazane w omawianym przepisie. Istotą strony przedmiotowej czynu określonego w art. 160 § 1 k.k. jest stworzenie przez sprawcę takiej sytuacji faktycznej, w której istnieje bezpośrednio niebezpieczeństwo, grożące realnie nastąpieniem skutku w postaci śmierci, ciężkiego uszkodzenia ciała, względnie ciężkiego rozstroju zdrowia człowieka. Bezpośredniość realnie grożącego niebezpieczeństwa oznacza, iż w sytuacji przez sprawcę już stworzonej, a więc bez dalszej akcji z jego strony, istnieje duże prawdopodobieństwo nastąpienia w najbliższej chwili wymienionych skutków. Tymczasem w realiach sprawy, w świetle opinii biegłego J. R., powyższa okoliczność nie wynika. Niewątpliwie jak słusznie zauważył biegły M. W. wgniecenie na kasku powstało na skutek dynamicznego kontaktu, ale nie na skutek uderzeń ostrą, sieczną częścią maczety. Według z kolei opinii biegłego J. R., uderzenie tępą częścią narzędzia osoby ubranej w kask, nie powoduje bezpośredniego zagrożenia wystąpienia choroby trwającej dłużej jak 7 dni. Biegły podkreślił, że szansa na powstanie zagrożenia życia, lub ciężkiego uszkodzenia ciała nie może wykluczyć, jednak wszystko zależy od samego mechanizmu uderzenia. Zdaniem sądu, w świetle ustalonych w sprawie faktów, a zatem w sytuacji stworzonej przez oskarżonego, jak też treści opinii biegłego, co do możliwości powstania skutku określonego w art. 160 § 1 kk, należało wykluczyć znamię bezpośrednio realnego zagrożenia niebezpieczeństwa

ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W tym też zakresie apelacja obrońcy oskarżonego była zasadna.		
Wniosek		
Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
<p>W tym miejscu wskazać należy, iż oskarżony stanął pod zarzutem z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk, a zatem skarżący niezasadnie domaga się uniewinnienia od zarzucanego S. L. czynu, albowiem Sąd I instancji przypisał oskarżonemu wyłącznie popełnienie czynów z art. 160 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk. Zasadne, w kwestii formalnej, byłoby zatem domaganie się uniewinnienia od przypisanych oskarżonemu czynów. Tym niemniej sąd II instancji uwzględnił zarzuty apelującego w zakresie przyjętej kwalifikacji z art. 160 § 1 kk i wyeliminował ustalenia dotyczące narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a z kwalifikacji prawnej art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk. Wniosek o uniewinnienie oskarżonego nie był jednak zasadny, albowiem zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona art. 157 § 2 kk i za to Sąd II instancji go skazał i wymierzył karę grzywny. Przypomnieć należy, iż prokurator w dniu 10 września 2021r. na rozprawie oświadczył, iż na wypadek przyjęcia kwalifikacji z art. 157 § 2 kk, czyn ten obejmuje ściganiem w trybie art. 60 § 1 kk. (k.</p>		

361v). W sprawie nie doszło także do przedawnienia, albowiem wszczęto śledztwo przed upływem terminów określonych w art. 101 § 2 kk, a zatem może ono toczyć się dalej (por. wyrok SN z dnia 3 marca 2022r. sygn. akt IV KK 726/21)

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2021r. sygn. akt VIII K 173/18</i> IV. Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że: 4) uchylono rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku,	

5) wyeliminowania ustalenia dotyczące narażenia T. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a z kwalifikacji prawnej art. 160 § 1 kk i art. 11 § 2 kk oraz przyjęto, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 157 § 2 kk i za to go skazuje i wymierzono mu karę grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych,

6) na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 maja 2018r. godzina 19:15 do dnia 17 lipca 2018r. godzina 19:15 przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

V. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Zwięźle o powodach zmiany.

W ocenie sądu odwoławczego konieczne było wyeliminowanie ustaleń dotyczących narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, albowiem zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion z art. 160 § 1 kk, o czym we wcześniejszej części uzasadnienia.

Sąd na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych i ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Wymiar kary grzywny w przekonaniu sądu odwoławczego nie jest surowy. Kara grzywny odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak i stopień jego zawinienia. Wskazać należy, iż działanie nakierowane na obcą osobę, w zasadzie z niskich pobudek, jak i przy użyciu niebezpiecznego narzędzia, aczkolwiek nie spowodowało większych uszkodzeń ciała, niemniej jednak było zajściem traumatycznym i spowodowało konieczność udania się przez pokrzywdzonego do wyspecjalizowanej placówki medycznej, celem udzielenia mu pomocy.

Wskazać należy skarżącemu, iż dla bytu czynu z art. 157 § 2 kk osoba ofiary i jej stosunek do sprawcy, czy wcześniejsze zachowanie nie mają znaczenia. Ustawodawca nie uzależnia od istnienia i rodzaju tego stosunku bytu czynu zabronionego ani łagodniejszego

czy surowszego potraktowania sprawcy, a zatem sposób w jaki wcześniej mógł zachować się pokrzywdzony nie ma większego znaczenia. Kara 150 stawek dziennych grzywny w realiach sprawy jawi się jako kara łagodna, jednak sąd odwoławczy był zobligowany wziąć pod uwagę także treść orzeczenia sądu I instancji, a zatem możliwości orzekania przez sąd II instancji, przy kierunku apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść oskarżonego. Wykładnikiem surowości kary grzywny jest zatem ilość tej kary, która w realiach sprawy nie jest nadmierna. Określenie zaś przez sąd II wysokości stawki dziennej grzywny na 20 złotych zmierzało do ustalenia realnej dolegliwości fiskalnej tej kary dla oskarżonego, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 33 § 3 k.k.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia.		
Nie dotyczy		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia.		
Nie dotyczy		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

Nie dotyczy		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
Nie dotyczy		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	Punkt I pod 3 wyroku Sądu Apelacyjnego	W związku z ustaloną przez Sąd odwoławczy nową karą grzywny za czyn z art. 157 § 2 kk należało na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczyć okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 3 maja 2018r. godzina 19:15 do dnia 17 lipca 2018r. godzina 19:15 przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności

		jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Oskarżony S. L.	Punkt III wyroku Sądu Apelacyjnego	Sąd II instancji zasądził od oskarżonego kwotę 300 złotych tytułem opłaty od kwoty grzywny za czyn z art. 157 § 2 kk za obie instancje. Sąd odwoławczy uznał także w sytuacji częściowego uwzględnienia środka odwoławczego, iż zasady słuszności i sprawiedliwości rozstrzygnięcia przemawiają za zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS
Anna Nowakowska Katarzyna Wróblewska Piotr Bojarczuk

<u>1.3</u> Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika #	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. L.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 września 2021r. sygn. akt VIII K 173/18
<u>1.3.1</u> Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana